

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ เวลเนสซิติ อ.บางไทร จ.พระนครศรีอยุธยา
๕ ตุลาคม ๒๕๖๐

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ เวลเนสซิตี อ.บางไทร จ.พระนครศรีอยุธยา ๕ ตุลาคม ๒๕๖๐

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันพฤหัสบดี ที่ ๕ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และคณะวิทยากรของมูลนิธิฯ อาจารย์กุลวิไล สุทธิลักษณ์วนิช และ อาจารย์วิชัย เฟื่องพูนวกิจ ได้รับเชิญจากคุณสุดาทิพย์ และ คุณพจน์ อังวัฒนพานิช สมาชิกชมรมบ้านธัมมะ มศพ. ลำดับที่ ๒๘๓๕ และ ๒๘๓๖ เพื่อไป สนทนาธรรมที่ เวลเนสซิตี เฟส ๒ ห้องเมตตา อ.บางไทร จ.พระนครศรีอยุธยา ระหว่างเวลา ๑๐.๐๐ น.-๑๕.๐๐ น.

คุณสุดาทิพย์และคุณพจน์ มีบ้านพักอยู่ในโครงการ เวลเนสซิดี ซึ่งเป็นโครงการเมืองสุขภาพที่ดี มีที่พักอาศัย รูปแบบต่าง ๆ สำหรับคนรักสุขภาพ ในพื้นที่กว่า ๑,๒๐๐ ไร่ มีศูนย์ดูแลฟื้นฟู

สุขภาพผู้ป่วย และผู้สูงอายุ อยู่เพื่อฟื้นฟู อยู่เพื่อหายจากโรคที่เป็นอยู่ บริหารงานโดยแพทย์พยาบาล เจ้าของโครงการคือนายแพทย์ บุญชัย อิศราพิสิษฐ์ ซึ่งได้เอื้อเพื่อสถานที่เพื่อการสนทนาธรรมในวันนี้ พร้อมทั้งมารอต้อนรับท่านอาจารย์และอยู่ร่วมฟังในช่วงต้นของการสนทนาด้วย

เมื่อเดินทางมาถึงก็พบว่า มีสหายธรรมและผู้ที่มาพร้อมฟังการสนทนาธรรมจำนวนประมาณ ๑๒๐ ท่าน กำลังสนุกสนานกับการเลือกซื้ออาหารเพื่อสุขภาพ ซึ่งมีผู้นำมาจำหน่ายอยู่หน้าห้องเมตตา สถานที่สนทนาธรรมในวันนี้ นอกจากนั้น ท่านเจ้าภาพยังจัดกาแฟไว้บริการยามเช้าด้วย โดยมีอาหารว่างซึ่งดูดีมีสุขภาพ นำรับประทานมาก ข้าพเจ้าเลือกโรลผักม้วนด้วยปลาแซลมอนสีส้มสวย ดูน่ารับประทานมาก แต่เมื่อได้ลิ้มรสก็รู้สึกขำอยู่ในใจว่า แค่มองมองเห็นที่คิดว่าเป็นแซลมอนที่ขึ้นขอบโปรตปรานนั้น กลับกลายเป็นแผ่นปอเปี๊ยะญวนพันด้วยแครอทฝานบาง ๆ หาใช่แซลมอนอย่างที่คุณคิดไม่ แต่มีรสชาติอร่อยและรู้สึกได้ถึงสุขภาพที่ดีมาก ไม่รวมถึงอาหารกลางวันที่มีการจัดเลี้ยงผู้เข้าร่วมสนทนาธรรม ที่อาหารทุกชนิดปรุงโดยปลา กุ้งและผักสดนานาชนิด มีมุมสลัดผักพร้อมเครื่องประกอบมากมาย น่ารับประทานมาก

นอกจากนี้ยังมีสัมมนาบรรยายที่ทราบจากพี่กฤษณาว่า เขาใช้แก่นตะวันซึ่งมีราคาแพงและมีประโยชน์ต่อสุขภาพมาใช้แทนมะละกอ ผู้บริหารโครงการท่านหนึ่งได้กรุณาบรรยายถึงการให้บริการเพื่อสุขภาพและโครงการต่าง ๆ ของเวลเนสแห่งนี้ ขณะที่ข้าพเจ้านั่งรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะกับอาจารย์ฉัตรชัย กิตติพรชัย อาจารย์วิชัย เพ็ญพูนวณิช และคุณเสาวณีย์ซึ่งร่วมสนทนากับท่านอาจารย์ในวันนี้ กับน้องสาวคือคุณศรีสมรด้วย

อันดับต่อไป ขออนุญาตนำภาพ
และความการสนทนาบางตอนมาบันทึกไว้
เพื่อประโยชน์แก่ทุกท่านในการพิจารณา
ซึ่งเป็นข้อความที่ คุณเสาวณีย์ ได้สนทนา
กับท่านอาจารย์และวิทยากร น่าฟังน่า
พิจารณามากครับ

ท่านอาจารย์ :

ต้องเข้าใจให้ถูกต้องว่าเป็นธรรมชาติ "เห็น" เดียวนี้เลย ออกไปก็เห็น
กลับบ้านก็เห็น อยู่ในครัวก็เห็น ยืน เดิน นั่ง นอน ตรงไหนก็เห็น
"เห็น" มีจริง ๆ เพราะเห็นเกิดขึ้น ค่อย ๆ ฟัง ค่อย ๆ เข้าใจ เราไม่
สามารถจะรู้อย่างนี้ได้ ถ้าไม่ได้ฟังคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
และพระองค์เองก็ต้องทรงบำเพ็ญพระบารมี เป็นพระโพธิสัตว์
นานเท่าไร กว่าจะประจักษ์แจ้งว่า เห็นเดี๋ยวนี้เกิดดับ

เพราะฉะนั้น ปัญญามีหลายชั้น ชั้นที่เริ่มฟัง ค่อย ๆ เข้าใจขึ้น
จนกระทั่งสามารถที่จะประจักษ์แจ้ง การเกิดดับเดี๋ยวนี้ได้ ถ้าไม่มี
การเข้าใจตั้งแต่ต้น ก็ไม่สามารถที่จะไปสู่การประจักษ์แจ้งได้ ถึง
เราจะได้ฟังอย่างนี้ ทั้งที่คนที่ได้ฟังมาแล้วเป็นสิบปี ยี่สิบปี ก็ยัง
ไม่ได้ประจักษ์แจ้ง "เห็น" แต่รู้ เข้าใจ ว่า "เห็น" มีจริง ๆ เพียงแต่
จำว่า จิตรู้ แล้วก็รู้สิ่งที่ถูกรู้ แล้วก็ตอบตามที่ได้ฟัง เท่านั้นเอง!!

อ.วิชัย :

เพราะฉะนั้น การอบรมปัญญา ไม่ใช่ฟังเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ แล้วคิดว่าเข้าใจคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ไม่ใช่อย่างนั้นเลย การสนทนาจะรู้ว่า บุคคลนั้น เข้าใจมากน้อยแค่ไหน ปัญญาไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชาเลย ต้องมีการอบรมเจริญขึ้น จากการที่จะฟัง ไตร่ตรอง เข้าใจ ทีละเล็กทีละน้อย จะเห็นความอดทน ยากมากเลยที่จะค่อย ๆ เข้าใจขึ้น เพราะว่าปัญญาไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชา

ท่านอาจารย์ :

คุณเสาวณีย์จะเห็นได้ว่า ถึงตอบถูก แต่ก็ไม่ได้รู้อย่างที่ตอบ เพราะฉะนั้น ฟังแล้วฟังอีก คนนั้นก็สมารถที่จะเข้าใจได้ว่า ความรู้ค่อย ๆ เพิ่มขึ้น เพื่อละความไม่รู้ เพราะความไม่รู้มีมากมาย มหาศาล คุณเสาวณีย์เคยไปสำนักปฏิบัติไหม?

คุณเสาวณีย์ :

สำนักปฏิบัติ

ท่านอาจารย์ :

วิปัสสนา

คุณเสาวณีย์ :

ไม่เคยค่ะ

ท่านอาจารย์ :

เคยได้ยินไหม?

คุณเสาวณีย์ :

เคยได้ยิน ที่บ้านชอบมาก พี่สาวสองคนชอบปฏิบัติธรรมมาก ไปนั่งขัดสมาธิ ไปทีเป็นเดือน ๆ เลย ชอบมาก จนปัจจุบันก็ยังไปอยู่ แก่ก็ชวนให้ไปด้วย แต่ไม่ไป เพราะมองว่าไม่น่าจะใช่ ก็เลยไม่ไปเสียเวลา อยู่บ้านดีกว่า ฟังธรรมของท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์ :

ที่ไม่ไปเพราะยังไม่ว่าอะไรคืออะไร อยู่ดี ๆ ไม่รู้อะไรเลย แล้วถูกชวนไปแล้วไป ก็ผิดใช่ไหม? ต้องเข้าใจก่อน ว่าถูกหรือผิด

คุณเสาวณีย์ :

พี่สาวเคยพาไปที่วัด แล้วก็ไปนั่ง ๓ วัน ครั้งหนึ่ง แล้วก็ไม่ได้เห็นว่ามีอะไร แต่ว่าได้เจียบ ๆ สงบ แล้วก็สวดมนต์ตามพระ เท่านั้นเอง แล้วก็กลับมาบ้าน ก็สบายดีเฉย ๆ

ท่านอาจารย์ :

อย่างนั้นจะเป็นคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือเปล่า?

คุณเสาวณีย์ :

ไม่แน่ใจนะคะ เรายังไม่เคยฟังธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย ตอนนั้น ยังไม่เคย

ท่านอาจารย์ :

ต้องรู้ว่า คำใดก็ตามที่เป็นคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะพูดถึง "สิ่งที่มี" เดียวนี้ก็มี!! และค่อย ๆ ให้ "เข้าใจความจริงของสิ่งที่มี" จากการไม่รู้เลยว่า สิ่งนั้นคืออะไร?

คุณเสาวณีย์ :

แต่พี่สาวของหนูสองท่านนี้ที่เขาชวนไปสำนักปฏิบัติธรรม เขาก็ฟังธรรมของท่านอาจารย์มานานมากแล้ว แต่เขาก็กังวลใจที่จะไปอย่างนั้น ยังชวนให้ไปอีก แต่หนูไม่ไป (หัวเราะ)

ท่านอาจารย์ :

เดี๋ยวนี้ มีธรรมะ "ปฏิปัตติ" คือ ปัญญาที่สามารถ "เข้าถึง (ลักษณะของสภาพธรรม) ด้วยความเห็นถูกต้อง" ว่า ขณะนี้ ไม่ใช่เรา!! เป็น "ลักษณะของสภาพธรรมแต่ละหนึ่ง" ซึ่งเกิดขึ้นแล้วดับไป เพราะฉะนั้น จะไปนั่งที่ไหน? ทำอะไร? แล้วจะรู้อย่างนี้ได้หรือ? ถ้าไม่ค่อย ๆ ฟังจนกระทั่งเข้าใจขึ้น แล้วก็ค่อย ๆ ละความไม่รู้ และรู้ว่า ปัญญาเกิดที่ไหนก็ได้ ปัญญาไม่กำหนดว่าจะต้องเป็นที่นั่นที่นี่ ปัญญาไม่ชี้ขาด ปัญญาไม่กลัว ตรงไหนที่ไหนก็ได้ กำลังทำอาหาร อยู่ในครัวก็ได้ รับประทานอาหารก็ได้ ทำอะไรได้หมดทุกอย่าง เมื่อเป็นปัญญาแล้ว ปัญญารู้!!!

ถ้าไม่ได้อบรมปัญญาที่จะรู้อย่างนี้ แล้วจะละ "ความไม่รู้" ได้อย่างไร? เพราะฉะนั้น ก็ไม่ใช่คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า!!!

อ.กุลวิไล :

คุณเสาวณีย์ :

คุณเสาวณีย์ไปวัดสามวัน ได้อะไรกลับมาคะ?

ได้สวดมนต์ เพราะปกติอยู่บ้านก็ไม่ได้สวด เขาก็พาไปสวดมนต์ ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น แล้วก็นั่งขัดสมาธิจนเมื่อย ขาไปหมด ปวดกระดูกกลับมาบ้าน รักษาอีกหลายเดือน ได้แค่นั้นค่ะ ไม่ได้อะไรเลย หลังจากนั้นก็ไม่ไปแล้ว ให้ไปอีกก็ไม่เอาแล้ว เพราะไม่ได้อะไร ไม่ได้เข้าใจอะไร!! แล้วก็ได้เดินจงกรม เดินอย่างหนอ ยกหนอ สั้นหนอ ลงหนอ อะไรอย่างนี้ ได้แบบนั้นมา ก็คิดว่าเราไม่ต้องไปทำอย่างนั้น จนกระทั่งมาได้ยินได้ฟังธรรมของท่านอาจารย์สุจินต์ พอดีคุณศรีสมร (น้องสาว) เขาฟังมานานแล้ว ยี่สิบปีได้ ปกติไม่เคยได้ฟัง อยู่บ้านเดียวกัน เขาเปิดก็ไม่ได้ฟัง เพราะว่างานเราเยอะ ไม่ค่อยมีเวลา ก็ไม่ได้สนใจฟัง เขาเปิดฟังของเขาทุกวัน โอ้โฮ...เขาฟังมาก...ก็ไม่ได้สนใจ

จนกระทั่งพี่สาวอีกคน เขามาชักคิ้วที่ร้าน แล้วเขาก็เอาธรรมะของคุณศรีสมรติดรถขึ้นเหนือลงใต้ ติดตัวตลอดเลย มองดู อะไรจะขนาดนี้!! บางทีเขาเปิดดังมาก หนวกหูไปหมดเลย ตอนแรกคือไม่ได้สนใจฟังเลย พอแต่วันนั้นมีเวลาก็เลยนั่งลงลองฟังดูสักหน่อย มีอะไร เห็นติดกันมาก น้องสาวก็ติดมากเลย ก็เลยลองฟัง มีบางช่วง บางตอนก็ให้สนใจ ให้ความรู้สึกสะกิดใจ ก็เลยรู้สึกว่าติดตามฟังหน่อย นิด ๆ หน่อย ๆ แต่ถ้าเยอะ ๆ ก็ไม่ไหว ฟังสักชั่วโมงครึ่งสอง ชั่วโมงรู้สึกเวียนหัว เครียด ตอนแรก ๆ เป็นอย่างนั้น แล้วก็ปิด ไม่

- ฟัง ก็ทิ้งไปเป็นเดือน ก็มาเปิดสักหน่อย ทีละนิด ทีละหน่อย พอ
เวียนหัวไม่ค่อยดีก็ปิด แล้วเดี๋ยวเปิดใหม่ (หัวเราะ)
- ท่านอาจารย์ : ฟังธรรมแล้วเวียนหัว รู้ไหม? ว่าฟังธรรมแล้วทำไมเวียนหัว?
- คุณเสาวณีย์ : ไม่รู้ค่ะ คือ ตามฟัง ฟังแล้วพยายามทำความเข้าใจกับที่ฟัง ที่นี้ การ
ที่เราทำความเข้าใจกับที่ฟัง เราเครียดมากเลย เราไม่เข้าใจ แล้ว
มันเวียนหัวแล้วมันเครียด พากจะอาเจียนเลย
- ท่านอาจารย์ : เพราะเหตุว่า ฟังเพราะอยากรู้ แต่ไม่ได้ เพื่อที่จะเข้าใจคำที่แสน
ยาก ที่ต้องไตร่ตรองจริง ๆ จึงจะเข้าใจแต่ละคำ
- คุณเสาวณีย์ : อยากรู้
- ท่านอาจารย์ : เพราะฉะนั้น อยากรู้แล้วไม่รู้ ก็ต้องเครียด ใช่มั้ย? แต่ถ้าฟัง
เพราะว่า สิ่งนี้ยากมาก ค่อย ๆ พิจารณาแต่ละคำ อย่างขณะนี้ ถ้า
ไม่มี "ธาตุรู้" เกิดขึ้นในโลก อะไร ๆ ก็ไม่ปรากฏ โต๊ะ เก้าอี้ ดอกไม้
แจกันอะไรก็ไม่ปรากฏ ถ้วยแก้วอะไรก็ไม่ปรากฏ เพราะไม่มีธาตุรู้

...แต่เพราะมีธาตุรู้ จึงมีสิ่งที่ปรากฏ "ธาตุรู้" คือ "เห็น" เดียวนี้!!
เกิดขึ้นรู้อะไร? รู้ว่า "สิ่งที่กำลังปรากฏทางตา" เป็นอย่างไร ใช่มั้ย?
ไม่ต้องพูดก็ได้ ทุกคนหมด ไม่ว่าจะได้เด็ก หรือใครก็ตามแต่ เมื่อมีการ
เห็นเกิดขึ้นแล้ว ก็ต้องมีสิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้ แล้วก็หมดไป แต่ไม่รู้
เลย พอ "เสียง" เกิดขึ้น ไม่ใช่ธาตุที่เกิดขึ้นเห็น แต่เป็นธาตุอีกชนิด

หนึ่ง เป็นธรรมชาติ-สิ่งที่มีจริง เป็นสภาพรู้ที่เกิดขึ้น "ได้ยิน" ไม่เห็นอะไรเลย ขณะที่ได้ยิน เสียงปรากฏ แล้วก็ดับไป

เพราะฉะนั้น ชีวิตแต่ละหนึ่งขณะ ก็ไม่พ้นจาก เห็นบ้าง ได้ยินบ้าง ได้กลิ่นบ้าง ลิ้มรสบ้าง รู้สิ่งที่กระทบสัมผัสบ้าง ที่สำคัญคือ "คิดนึก" ต่อทันที เพราะไม่รู้ว่า สิ่งนั้นจากไม่มีก็แคมี แล้วก็หาไม่ แต่คิดว่ายังยืน เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด เพราะไม่ปรากฏการเกิดดับ เพราะไม่ได้ฟังคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โลกก็มีด้วยความไม่รู้ ปรากฏเหมือนกับว่า มีสัตว์ บุคคล จริง ๆ เป็นอัตตา เป็นเรา เป็นเขา...

...แต่พอได้ฟังธรรมแล้วไม่ใช่ว่าจะหมดความไม่รู้ทันที ประจักษ์แจ้งการเกิดดับทันที แต่ต้องรู้ว่า เป็นสิ่งซึ่ง ต้องเข้าใจจริง ๆ เพราะสิ่งนั้นเปลี่ยนไม่ได้ อย่างธาตุรู้ จะไม่เรียกอะไรเลย ก็ "เห็น" และเห็นแล้วเป็นอะไร? ก็ต้องรู้ว่าสิ่งที่กำลังปรากฏให้เห็น เพราะฉะนั้น "เห็น" จึงไม่ใช่ "สิ่งที่กำลังปรากฏ" ไม่ว่าใครจะฟังร้อยปี ก็ชาติ "เห็น" ก็ยังคงเป็น "เห็น" ถ้าตราบใด ไม่ค่อย ๆ เข้าใจ เพราะฟังแล้วก็ไตร่ตรอง แล้วก็ค่อย ๆ รู้ความจริงขึ้น จะไม่รู้แจ้งในขณะที่เห็นเกิดแล้วดับ ทั้ง ๆ ที่เห็นขณะนี้กำลังเกิดแล้วดับ

เพราะฉะนั้น ก็เริ่มรู้จักพระคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงบำเพ็ญพระบารมีนานเท่าไร หลังจากที่ได้ฟังคำพยากรณ์ว่าจะได้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จากพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งทรงพระนามว่าพระทีปังกร ทรงบำเพ็ญพระบารมีสี่อสงไขยแสนกัป แล้วเราฟัง

นิดเดียว แล้วเราก็กวีนหัว แล้วเราก็กลื่นไถ่ แล้วเราก็ก่อดร้อน ก็
เพราะเหตุว่า เราไม่ได้เข้าใจเลย ว่าแต่ละคำจริงแค่ไหน?...

...ขณะนี้ รู้ว่า "เห็น" จริง ถูกต้องไหม? พระพุทธเจ้าตรัสรู้ "เห็น"
เพราะ "เห็น" กำลังมี!! ตรัสรู้สิ่งที่มีแล้ว ซึ่งคนส่วนใหญ่ ลืมคิด!!! ว่า
มีชีวิตอยู่ แม้เดี๋ยวนี้ก็ไม่ได้รู้สิ่งที่กำลังมีเดี๋ยวนี้ กลับไป "ทำ" จะให้รู้
สิ่งอื่น!! เพราะฉะนั้น ไม่มีทางที่จะรู้จักพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย ว่า
พระองค์ทรงแสดง "สิ่งที่มีเดี๋ยวนี้"

เพราะฉะนั้น ความจริงเดี๋ยวนี้ไม่มีใครทำ "เห็น" เกิดแล้ว "คิด" เกิด
แล้ว "ได้ยิน" เกิดแล้ว "เฉย ๆ " เกิดแล้ว ทุกอย่าง มีปัจจัยเกิดขึ้น
แต่ไม่มีใครรู้ว่า เกิดแล้วก็ดับ!!! แล้วไม่กลับมาอีกเลย!! แต่ต่อกัน
สนิท แน่นมาก เหมือนไม่ดับไปเลย จึงทำให้เข้าใจว่าเป็นเรา หรือ
ว่าเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ยั่งยืน

ฟังแค่นี้ ยังไม่ต้องไปทำอะไรทั้งสิ้น!! พิจารณาว่า จริงหรือเปล่า?
และ เมื่อเป็นความจริง สามารถรู้ได้ไหม? แต่ไม่ใช่ว่า โดยการที่ไม่
ฟังต่อไป ไม่เข้าใจต่อไป แล้วก็จะรู้ได้!! แต่ขณะที่ฟังทุกขณะ เริ่ม

ค่อย ๆ ละความไม่รู้!! ซึ่งติดแน่นมาก ไม่รู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรากฏ
เลย เพราะว่า พอเห็นแล้วก็คิดต่อ เพราะจำรูปร่างสัณฐานของสิ่งที่
กำลังปรากฏ พอจำแล้ว ก็ยังคิดถึงสิ่งนั้นว่า ยังคงเป็นสิ่งนั้น เช่น
เห็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด มีรูปร่างสัณฐาน จำรูปร่างสัณฐาน และเขายัง
บอกว่าสิ่งนั้นเรียกว่าอะไรอีก เรียกว่าถ้อยในภาษาหนึ่ง ภาษานั้นก็
ใช้คำนี้ หมายความว่าถึงสิ่งที่มีรูปร่างอย่างนั้น ที่ปรากฏ "ทุกคำ"
ค่อย ๆ ฟัง!!...

ท่านอาจารย์ :

"เข้าใจ" มีจริงไหม?

คุณเสาวณีย์ :

เข้าใจ มีจริงค่ะ

ท่านอาจารย์ :

"ไม่รู้" มีจริงไหม?

คุณเสาวณีย์ :

มีค่ะ

ท่านอาจารย์ :

เพราะฉะนั้น "เข้าใจ" ไม่ใช่ "ไม่รู้" ใช่ไหม? คนละอย่าง เป็นธรรมชาติ ทั้งสองอย่างหรือเปล่า? แต่เป็นธรรมชาติที่ต่างกัน อย่างไหนถูกต้อง และดี? รู้กับไม่รู้

คุณเสาวณีย์ :

รู้ ค่ะ

ท่านอาจารย์ :

รู้ดีกว่าใช่ไหม? เพราะฉะนั้น การที่เริ่มเข้าใจว่า "อยู่มาโดยไม่รู้" กับ "การมีชีวิตต่อไปโดยค่อย ๆ รู้" ก็ดีกว่า "อยู่ต่อไปด้วยความไม่รู้" นั่นคือ "ความเข้าใจ" ซึ่ง "ไม่ใช่เรา"

...ทั้งหมด ต้องมาสู่ความ "เป็นธรรมชาติแต่ละอย่าง" ซึ่ง "ไม่ใช่เรา" เพราะว่า ธรรมชาติทั้งหลาย เป็นอนัตตา อัตตา คือ สิ่งหนึ่งสิ่งใด โต๊ะ เก้าอี้ แต่ "สัkkาย" คือ อัตตานี้ นี่ก็อัตตา แต่เข้าใจว่าเป็นเรา จึงเติมคำว่า "สัkk-กา-ยะ" หมายความว่า นี่เป็นอัตตา นี่เป็นอัตตา แต่ นี่เป็นสัkkายะ-ของเราและเรา!!

จะหมดได้ ไม่ใช่โดยการไปนั่ง จงกรม ทำอะไรที่ไหนเลยทั้งสิ้น!! แต่ เพราะ "คำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า" ทุกคำ ค่อย ๆ เข้าใจ เพื่อละ ความไม่รู้และไม่เข้าใจ จนกระทั่งสภาพธรรมะนั้นสามารถจะ ปรากฏ ตามความเป็นจริงได้!!!!...

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของคุณสุดาทิพย์ และคุณพจน์ อังวัฒนพานิช และครอบครัว
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านครับ

